

Sygn. akt VII Ua 18/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 kwietnia 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Marcin Graczyk (spr.)

Sędziowie: SO Anna Kozłowska-Czabańska

SO Lucyna Łaciak

Protokolant: st.sekr.sądowy Monika Olszewska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27 kwietnia 2016 r. w W.

sprawy z wniosku A. T.

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W.

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

na skutek apelacji wniesionej przez wnioskodawcę

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 2 grudnia 2015 roku sygn. akt VI U 269/15

oddala apelację.

SSO Anna Kozłowska-Czabańska SSO Marcin Graczyk SSO Lucyna Łaciak

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 2 grudnia 2015 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie o sygn. akt VI U 269/15, oddalił odwołanie A. T. od decyzji Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. z dnia 13 maja 2015 r. znak: (...). (...).1.1630.2015 w przedmiocie ustalenia stopnia niepełnosprawności.

W uzasadnieniu wyroku Sąd I instancji w oparciu o art. 3 ust. 1 oraz o art. 4 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz o zatrudnieniu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2011 r., Nr 127, poz. 721 ze zm.) zważył, że odwołanie A. T. jest niezasadne. W oparciu o art. 3 ust. 1 oraz art. 4 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz o zatrudnieniu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2011 r., Nr 127, poz. 721 ze zm.) ustala się trzy stopnie niepełnosprawności, które stosuje się do realizacji celów określonych ustawą:

- 1) znaczny;
- 2) umiarkowany;
- 3) lekki.

Zgodnie z art. 4 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz o zatrudnieniu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2011 r., Nr 127, poz. 721 ze zm.):

ust. 1. Do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji.

ust. 2. Do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych.

ust. 3. Do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne.

ust. 4. Niezdolność do samodzielnej egzystencji oznacza naruszenie sprawności organizmu w stopniu uniemożliwiającym zaspokajanie bez pomocy innych osób podstawowych potrzeb życiowych, za które uważa się przede wszystkim samoobsługę, poruszanie się i komunikację.

Mając na uwadze powyższe przepisy oraz zgromadzony materiał dowodowy Sąd Rejonowy wydał wyrok oddalający żądania odwołującego się. Sąd Rejonowy wskazał, że swoje rozstrzygnięcie oparł na rzetelnej i przekonującej opinii biegłego sądowego z zakresu ortopedii i traumatologii, lekarza R. K.. W opinii Sądu biegły sporządził wiarygodną, jasną i rzeczową opinię, która została sporządzona po dogłębnej analizie całej dokumentacji medycznej oraz dodatkowo po przeprowadzeniu badania lekarskiego odwołującego. Opiniujący specjalista z zakresu schorzeń rozpoznanych u odwołującego przekonywująco i szczegółowo uzasadnił swoje stanowisko, tak że wszystkie okoliczności zostały wyjaśnione treścią opinii, wobec czego Sąd uznał opinię za podstawę merytorycznego rozstrzygnięcia, przyjmując zawarte w niej ustalenia za własne. Opiniujący biegły z zakresu z zakresu ortopedii i traumatologii nie stwierdził podstaw do zaliczenia ubezpieczonego do osób o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności.

W dniu 17 sierpnia 2015 r., przed wydaniem wyroku w przedmiotowej sprawie przez Sąd I instancji, odwołujący podniósł, że nie zgadza się z opinią biegłego z uwagi na fakt, że stan jego choroby od ostatniego orzeczenia istotnie się pogorszył co wg odwołującego jest udokumentowane przez jego lekarza prowadzącego (k. 14).

Sąd I instancji na podstawie opinii biegłego, która w toku postępowania nie została skutecznie zakwestionowana, ustalił, że zaliczenie A. T. do osób o lekkim stopniu niepełnosprawności było prawidłowe. (k. 1, k. 23, k. 16-17, k. 26-30).

W dniu 30 grudnia 2015 r. odwołujący wniósł pismo (k. 33) do Sądu Rejonowego zatytułowane „odwołanie” dotyczące treści opinii sądowno-lekarskiej sporządzonej przez biegłego oraz treści orzeczenia Sądu. Odwołujący, podniósł, że jego lekarz prowadzący ma lepszą wiedzę o schorzeniach odwołującego, które są udokumentowane. Ubezpieczony podniósł, że z jego schorzeniami nie znajdzie na rynku, pracy fizycznej, przy czym na podparcie swoje stanowiska załącza zaświadczenie lekarskie (k. 34).

W dniu 13 stycznia 2016 r., po wezwaniu do uzupełnienia braków formalnych, odwołujący wywiódł apelację (k. 39) od wyroku Sądu Rejonowego, wnosząc o zmianę wydanego wyroku w sprawie i zarzucając mu:

1. nierozpatrzenie opinii lek. med. M. L., który jest lekarzem prowadzącym, ponieważ on zna najlepiej schorzenia ortopedyczne Ubezpieczonego.

Wskazując na powyższe, odwołujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku

(k. 39). Odwołujący załączył do pisma zatytułowanego apelacja dokumentację w postaci zaświadczenia lekarskiego, sporządzonego przez lek. med. M. L. (k. 34).

Odwołujący kolejnym pismem w sprawie zatytułowanym „Wniosek odwołującego się o ustanowienie pełnomocnika z urzędu” z dn. 19 stycznia 2016 r. (k. 47), podniósł, że nie zgadza się z zapadłym w jego sprawie wyrokiem i wnosi o jego zmianę poprzez ustalenie, iż przysługuje mu prawo do uzyskania umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Odwołujący wskazał, że nie jest w stanie wskazać oraz uzasadnić zarzutów wniesionej apelacji i wnosi o ustanowienie pełnomocnika z urzędu (k. 47). Wniosek odwołującego o ustanowienie pełnomocnika został oddalony postanowieniem z dn. 26 stycznia 2016 r. (k. 57), na które wniesiono zażalenie dn. 5 lutego 2016 r. (k. 73). Postanowieniem z dn. 31 marca 2016 r., zażalenie odwołującego się oddalono (k.87).

W dniu 5 lutego 2016 r. Wojewódzki Zespół ds. Orzekania

o Niepełnosprawności złożył odpowiedź na apelację, w której wniósł o jej oddalenie.

W uzasadnieniu pisma procesowego wskazano, że na podstawie dokumentacji medycznej, badania osoby zainteresowanej przez lekarza przewodniczącego składu orzekającego oraz oceny sporządzonej przez doradcę zawodowego, ustalono, że stan zdrowia A. T. kwalifikuje go do zaliczenia do lekkiego stopnia niepełnosprawności na okres do 31.03.2018 r. W uzasadnieniu podniesiono, że kwalifikacja do lekkiego stopnia niepełnosprawności opiera się na spełnieniu przesłanek wynikających z art. 4 ust. 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz o zatrudnieniu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2011 r., Nr 127, poz. 721 ze zm.) oraz wskazano na treść § 31 ust. 1 rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (Dz.U.2015.1110 j.t.).

Na podstawie dostarczonej dokumentacji, skład orzekający Wojewódzkiego Zespołu uznał, że osoba zainteresowana jest osobą niepełnosprawną w stopniu lekkim na okres do 31.03.2018 r., według schorzeń oznaczonych symbolem przyczyny niepełnosprawności: „05-R”. W odpowiedzi na apelację wskazano, że lekarz przewodniczący składu orzekającego uwzględnił w rozpoznaniu: Pourazowe zmiany zwyrodnieniowe stawu kolanowego i skokowego. Zespół bólowy kręgosłupa. Ustalono, że ograniczenia organizmu podlegają kompensacji poprzez proces leczenia i rehabilitacji i osoba jest zdolna do pracy na otwartym rynku pracy. Stwierdzono, że stan naruszenia sprawności organizmu powoduje istotne obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną oraz ograniczeniu w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne. Zgodnie z definicją stopni niepełnosprawności, odwołujący spełniał kryteria do zaliczenia go do lekkiego stopnia niepełnosprawności (k. 62). Wojewódzki Zespół stwierdził, że schorzenia udokumentowane w toku postępowania nie dawały podstaw do określenia niepełnosprawności w stopniu wyższym niż lekki. W związku z tym podniesiono, że zarzuty przedstawione przez A. T. są bezzasadne (k. 63).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja odwołującego okazała się być bezzasadna i nie zasługiwała na uwzględnienie.

Zarzuty i argumenty podniesione przez skarżącego nie uzasadniają uznania, że orzeczenie Sądu Rejonowego, którym oddalono odwołanie, narusza przepisy prawa. Sąd Rejonowy orzekając w sprawie przeprowadził właściwe postępowanie dowodowe, wyjaśniając wszystkie istotne okoliczności będące podstawą ustaleń faktycznych wydanego w sprawie wyroku, a swoje stanowisko właściwie uzasadnił. Sąd Okręgowy przyjął ustalenia Sądu I instancji oraz ocenę prawną za własne.

Kwestie dotyczące prawidłowego ustalenia stopnia niepełnosprawności, uregulowane są w ustawie z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnieniu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2011 roku, Nr 127, poz. 721 j.t.), zwana dalej „ustawą”.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 tej ustawy ustala się trzy stopnie niepełnosprawności, które stosuje się do realizacji celów określonych ustawą: znaczny, umiarkowany oraz lekki. Wyżej przytoczone Przepisy art. 4 ust. 1-3 ustawy określają kryteria według których określa się stopnie niepełnosprawności.

Sąd Rejonowy prawidłowo w toku postępowania sądowego zgodnie z art. 278 k.p.c. dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego specjalisty ortopedy i traumatologa w celu ustalenia czy odwołujący jest osobą niepełnosprawną, a jeżeli tak to do jakiego stopnia niepełnosprawności zalicza się: znacznego, umiarkowanego czy lekkiego. Ponadto w celu ustalenia czy naruszenie sprawności organizmu jest trwale czy okresowe, na jaki czas i kiedy powstało oraz w celu uzyskania stanowiska biegłego wobec opinii Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności oraz co do dokumentacji lekarskiej zawartej w aktach (...) (k. 10). Biegły sądowy wskazał, że na podstawie dokumentacji medycznej i akt sprawy oraz wykonanego badania ortopedycznego w dniu 27 lipca 2015 r., stwierdził u A. T. lekki stopień niepełnosprawności od 1.03.2015 r. do 31.03.2018 r. Biegły ocenił, że opinia przez wydana Wojewódzkiego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności z dnia 13 maja 2015 r., jest zgodna z jego ustaleniami, wobec czego należy uznać, że wydano ją prawidłowo.

Sąd Rejonowy w związku z powyższym oraz na podstawie niezgłoszenia przez odwołującego żadnych wniosków dowodowych w trakcie rozprawy z dnia 2 grudnia 2015 r. trafnie wydał zaskarżony wyrok na podstawie prawidłowo przeprowadzonego postępowania dowodowego.

Sąd Okręgowy wskazuje, że co prawda odwołujący w apelacji nie wskazał wprost na naruszenie przepisów postępowania, niemniej jednak wskazany tok postępowania Sądu I instancji i przeprowadzone czynności należy uznać za przeprowadzone prawidłowo.

Sąd I instancji prawidłowo zgromadził i ocenił materiał dowodowy nie przekraczając uprawnień do swobodnej ich oceny. Sąd Okręgowy podzielił opinię biegłego sporządzoną w toku postępowania przed Sądem Rejonowym w zakresie stopnia niepełnosprawności odwołującego, a przede wszystkim potwierdził jej wysoki walor dowodowy. Podkreślić należy, iż biegły oparł się na dokumentacji medycznej dołączonej do akt sprawy, przeanalizował wyniki dotychczasowych badań i dokonał bezpośredniego badania ubezpieczonego (k. 16- 17).

Ustalony stan faktyczny został w pełni zaakceptowany przez Sąd Okręgowy. Sąd zapoznał się z treścią dołączonego do apelacji przez odwołującego zaświadczenia lekarskiego, którego treść pozostaje bez wpływu na dotychczas poczynione ustalenia faktyczne. Po zapoznaniu się z dołączonym zaświadczeniem lekarskim, Sąd nie znalazł podstaw, aby uznać za nieprawidłowe ustalenia poczynione przez biegłego ortopedę i traumatologa oraz Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności co do stopnia niepełnosprawności.

Sąd Okręgowy uznał opinię biegłego sądowego sporządzoną na etapie postępowania pierwszo instancyjnego za prawidłową, wyczerpującą i odnoszącą się bezpośrednio do stanu zdrowia, w jakim znajdował się odwołujący na chwilę wydania zaskarżonej decyzji przez Wojewódzki Zespół. Zgodnie z opinią biegłego od czasu przyznania wskazanego „lekkiego” stopnia niepełnosprawności stan wnioskodawcy nie uległ pogorszeniu (k. 17). Sąd wyczerpując środki dowodowe, jakimi dysponował z urzędu, stwierdził, że odwołujący jest prawidłowo uznany za osobę o lekkim stopniu niepełnosprawności.

Zgodnie z art. 477¹⁴ § 6 k.p.c. w sprawie, w której wniesiono odwołanie od orzeczenia wojewódzkiego zespołu do spraw orzekania o niepełnosprawności, sąd nie orzeka co do istoty sprawy na podstawie nowych okoliczności dotyczących niepełnosprawności, które powstały po dniu wniesienia odwołania od tego orzeczenia. W przedmiotowej sprawie ani na etapie przed Sądem Rejonowym, ani przed Sądem Okręgowym nie wystąpiły nowe okoliczności. Dla przykładu, "nowe okoliczności" to schorzenia istniejące przed wydaniem decyzji, lecz wykazane przez ubezpieczonego dopiero po wniesieniu odwołania do sądu albo ujawnione na podstawie badań lekarskich w trakcie postępowania sądowego i których nie oceniał ani lekarz orzecznik, ani komisja lekarska organu rentowego." (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 2012 r., sygn. akt II UK 79/11)

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, Sąd Okręgowy stwierdza, że ustalenia Wojewódzkiego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności w W. o lekkim stopniu niepełnosprawności zostały przeprowadzone prawidłowo. Sąd II instancji nie ma podstaw prawnych do dopuszczania i przeprowadzenia dowodu z kolejnych opinii biegłych sądowych. Biegły sądowy w toku postępowania przed Sądem Rejonowym, przeprowadził na zlecenie sądu badanie stanu zdrowia ubezpieczonego, które potwierdza zasadność wydanego orzeczenia o zaliczeniu odwołującego do osób o lekkim stopniu niepełnosprawności (k. 30). , a nie wg zgłaszanego przez odwołującego żądania co do orzeczenia stopnia wyższego (umiarkowanego).

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na mocy art. 385 k.p.c., orzekł jak w sentencji wyroku.

SSO Anna Kozłowska-Czabańska SSO Marcin Graczyk SSO Lucyna Łaciak

Zarządzenie: (...)